

Arrest

nr. 68 638 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2011 tot “niet inoverwegingname van de asielaanvraag”, bedoeld wordt “de beslissing tot weigering van verblijf,” aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 26 juli 2011 op heterdaad betrapt op het gebruik van valse documenten (vervalst Bulgaars paspoort dat gestolen was opgegeven). Zij verbleef illegaal op het grondgebied. Op diezelfde dag werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing diende verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De zaak is gekend onder het rolnummer X.

Verzoekster werd overgebracht naar het gesloten centrum Steenokkerzeel.

Op 2 augustus 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in.

Uit nazicht van de Eurodac databank bleek dat de vingerafdrukken van verzoekster op 18 januari 2011 genomen waren in Bulgarije, alwaar zij reeds een asielaanvraag had ingediend.

Op 3 augustus 2011 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats ter kennis gebracht. Verzoekster diende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen het bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker. Deze zaak is gekend onder het rolnummer X.

Aangezien Bulgarije in toepassing van de EU-Verordening 343/2003 verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster, verzocht de Belgische overheid de Bulgaarse autoriteiten op 4 augustus 2011 om de terugname van verzoekster.

De terugname van verzoekster werd op 8 augustus 2011 aanvaard door de Bulgaarse autoriteiten.

Op 9 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de bevelscomponent van de voormelde beslissing. Deze zaak is gekend onder het rolnummer X. Onderhavig beroep werd ingediend tegen de weigering van verblijf. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“in uitvoering van artikel 71/3, § 3. van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) e en van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 04/08/2011 asiel aan in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene reeds asiel aanvraag in Bulgarije op 18/01/2010. Na confrontatie met het vingerafdrukkenresultaat bevestigde de betrokkene dit. Zij verklaarde in juli 2011 in België per vliegtuig te zijn aangekomen vanuit Griekenland maar legt geen enkel document voor. Op 04/08/2011 en 08/08/2011 werd door onze diensten een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Bulgaarse instanties, die op 08/08/2011 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd welke specifieke reden(en) zij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat zij in Bulgarije geen werk, eten of andere hulp meer kreeg buiten het centrum. Betreffende de opvang van asielzoekers merken we op dat Bulgarije de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG wordt aan Bulgaarse asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Bulgarije de regelgeving respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval de Bulgaarse instanties in gebreke zouden blijven, de naleving via gerechtelijke weg afdwingen.

Verder benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat de Bulgaarse instanties instemden met de terugname van de betrokkene en met de behandeling van haar asielaanvraag. We wijzen erop dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als

België en de andere lidstaten aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Bulgarije neemt de asielaanvraag van België' over. Bulgarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM),

De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees ten overstaan van de Bulgaarse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Bulgarije die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat zij baarmoederhalskanker heeft, hoge bloeddruk en insomnia. In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot deze medische motieven, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Haar problemen doen nl. geen afbreuk aan het gegeven dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggestuurd worden naar de grens van de bevoegde Bulgaarse instanties.“

Op 10 augustus 2011 werd aan verzoekster een beslissing tot vasthouden in welbepaalde plaats ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 4, 18, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna verkort het Handvest), van artikel 33 van de Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing houdt geen rekening met de asielaanvraag van verzoekende partij dat niet in overweging wordt genomen.

Verwerende partij oordeelt dat Bulgarije als lidstaat de Europeesrechtelijke minimumbepalingen in zake zal respecteren. Zij verliest hierbij uit het oog dat Bulgarije reeds een negatieve beslissing heeft genomen waardoor het risico op ernstige schade door repatriëring reëel is. Verwerende partij blijft bovendien doof en blind: (1) voor de verklaringen van verzoekende partij dat zij tijdens haar asielaanvraag in mensonwaardige omstandigheden diende te leven wat door gezaghebbende internationale instellingen in rapporten wordt bevestigd (zie hoger) en (2) voor de veroordelingen die Bulgarije daaromtrent oplep (EHRM nr. 41416/08 M. and Others vs. Bulgaria van 26 juli 2011, zie hoger). (Zie ook de verklaringen van verzoekende partij daaromtrent afgelegd in de stukken nrs. 4 en 5). Verzoekende partij komt hij verplichte uitwijzing naar Bulgarije bloot te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van de artikelen 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980, artikel 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 en artikel 3 van het voormelde Europese Verdrag van 4 november 1950. Schending van voormelde artikelen.

Bulgarije zal zich rekening houdende met de "meervoudige" asielaanvraag ook niet meer ten gronde ontfemen over de asielaanvraag van verzoekende partij. In Bulgarije wordt geen juridische bijstand gegarandeerd. De juridische bijstand wordt verzorgd door ngo's (zie European Union Agency for Fundamental Rights (FRA), Country factsheet Bulgaria, p. 5) die onvoldoende capaciteit hebben en alleen worden verleend aan asielaanvragen die kennelijk gegrond zijn en geografisch beperkt zijn tot de Sofia International Airport (zie UNHCR haar rapport No place to stay. A Review of the Implementation of UNHCR's Urban Refugee Policy in Bulgaria (...) p. 6). De beroepsmogelijkheid voor de administratieve rechtbank van de verblijfplaats tegen alle negatieve beslissingen in de versnelde procedure (meervoudige asielaanvragen) zonder rechtshijstand is daarom louter theoretisch. Verzoekende partij beschikt in Bulgarije daarom over geen effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het voormelde Europees verdrag van 4 november 1951 en artikel 47 van het voormelde Handvest van 7 december 2000.

De bestreden beslissing schendt daarom voormelde artikelen.

Doordat de asielaanvraag van verzoekende partij in Bulgarije niet ernstig wordt behandeld en zij aldaar over geen ernstig rechtsmiddel beschikt ontnemt de bestreden beslissing aan verzoekende partij haar recht op asiel. Schending van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000.

De asielaanvraag van verzoekende partij is nochtans terecht en gegrond om de volgende redenen.

Het Assemblée parlementaire van de Raad van Europa heeft in haar Resolutie 1468 (2005) Forced marriages and child marriages (...) beslist dat een gedwongen huwelijk een schending uitmaakt van de grondrechten van het slachtoffer en strijdig is met artikel 1 van het Verdrag inzake de huwelijkstoestemming, de minimum-leeftijd waarop een huwelijk mag worden aangegaan en de registratie van huwelijken van 7 november 1962 inwerkinggetreden op 9 december 1964 en niet kan vergoelikt worden "uit respect voor cultuur of tradities die gedwongen huwelijken tolereren. Een gedwongen huwelijk houdt de schending in van het recht op vrijheid in de zin van artikel 6 van het voormelde Handvest van 7 december 2000. Verzoekende partij direct terugsturen naar haar land van herkomst stelt haar opnieuw bloot aan dit risico van gedwongen huwelijk en vernedering tot eigendom van haar echtgenoot. De bestreden beslissing schendt daarom andermaal de artikelen 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 en 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 en 3 van het voormelde Europese Verdrag van 4 november 1950.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vindt dat als dit niet zo is dat verzoekende partij maar naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet stappen. Deze houding getuigt van onverschilligheid waarmee de betreden beslissing is genomen en een gebrek aan absolute noodzaak om het recht op vrijheid van verzoekende partij te beperken.

Voorgaande toont aan dat er niet ernstig sprake kan zijn van asiel-shopping door verzoekende partij.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat haar asielaanvraag niet in overweging werd genomen, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf is (bijlage 26^{quater}), waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Het is niet omdat haar asielaanvraag reeds is afgewezen dat Bulgarije niet meer als verantwoordelijke lidstaat dient op te treden. De Dublin-II-Verordening voorziet ook expliciet in de terugname van vreemdelingen die zich in dergelijke situatie bevinden. Zo luidt artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening als volgt:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

e) een onderdaan van een derde lidstaat wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

In zoverre verzoekster er op wijst dat zij een gevaar loopt op repatriëring naar haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een gratuite bewering. Uit haar eigen verklaringen aan de Belgische autoriteiten is gebleken dat verzoekster verklaarde dat ze van 2009 tot 2011 in Bulgarije heeft verbleven. Verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat er tijdens de asielprocedure of na de afwijzing van haar asielaanvraag, pogingen zijn geweest van de Bulgaarse autoriteiten om haar te repatriëren. Verzoekster is uit eigen beweging uit Bulgarije vertrokken. Verder blijkt uit het UNHCR document "No Place to stay. A review of the implementation of UNHCR's Urban Refugee Policy in Bulgaria" van mei 2011, waarnaar verzoekster zelf verwijst, dat er geen refoulement meer is geweest sinds 2009. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat het gevaar op

ernstige schade door repatriëring reëel is. Voorts kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat gezaghebbende instellingen in rapporten hebben bevestigd dat asielzoekers in menonwaardige omstandigheden leven en dat Bulgarije hiervoor reeds werd veroordeeld. De zaak van het EHRM waarnaar verzoekster verwijst (*M. and others vs Bulgaria*) heeft geenszins betrekking op de opvang van asielzoekers in menonwaardige omstandigheden. In deze zaak wordt onderzocht of de uitzetting van een vreemdeling om redenen van openbare orde, aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend een schending uitmaakt van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM. Verzoeksters verwijzing naar deze zaak is dan ook niet dienstig. In het voormelde UNHCR document dat voornamelijk betrekking heeft op erkende vluchtelingen kan ook niet afgeleid worden dat asielzoekers in menonwaardige omstandigheden leven in Bulgarije. Dit document geeft wel aan dat er verbeteringen mogelijk zijn en dat de opvangplaatsen beperkt zijn waardoor vele asielzoekers dakloos zijn. *In casu* heeft verzoekster zelf verklaard dat zij wel opvang had. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de klachten die zij had betrekking hadden op haar situatie na het afwijzen van haar asielaanvraag. Zij stelt dat ze na de afwijzing van haar asielaanvraag niet meer over opvang genoot en dat alle hulp werd stopgezet. Nu Bulgarije heeft ingestemd met de terugname van verzoekster zal zij echter in toepassing van de Dublin-II-Verordening voor passende regeling bij aankomst moeten voorzien. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij een terugname door Bulgarije bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of van artikel 4 van het Handvest, of van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekster stelt dat Bulgarije zich niet meer zal ontfemen over haar asielaanvraag kan zij wel worden gevolgd, vermits zij zelf heeft aangegeven dat haar asielaanvraag reeds definitief is afgewezen. Verzoeksters betoog dat de juridische bijstand beperkt is en dat de beroepsmogelijkheid daarom louter theoretisch is, lijkt niet dienstig. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat verzoekster zelf verklaard heeft dat haar asielaanvraag afgewezen is. Verzoekster verduidelijkt op geen enkele wijze welke procedure zij nog zou kunnen instellen tegen deze afgewezen asielaanvraag. Bovendien heeft verzoekster ook op geen enkel moment te kennen gegeven dat zij niet over rechtsbijstand beschikte, noch dat zij geen beroep heeft kunnen indienen tegen de beslissing die zij kreeg. Waar verzoekster lijkt aan te geven dat haar asielaanvraag niet op ernstige wijze werd behandeld, kan niet anders dan vastgesteld te worden dat verzoekster zich beperkt tot een gratuite bewering. Tevens is het wel bevreemdend dat verzoekster geen enkele opmerking heeft gemaakt aangaande de wijze waarop haar asielaanvraag werd behandeld in Bulgarije ten tijde van het Dublin-onderzoek. De tekortkomingen in de asielpcedure worden voor het eerst aangehaald in haar verzoekschrift in de procedure voor de Raad. Met haar argumentatie weet verzoekster de Raad niet te overtuigen van een schending van artikel 13 van het EVRM of van de artikelen 18 of 47 van het Handvest.

Waar verzoekster stelt dat haar asielaanvraag gegrond is, wijst de Raad er op dat de Raad *in casu* niet optreedt als asielinstantie met volle rechtsmacht en aldus niet nagaat of de asielaanvraag al dan niet gegrond is. De Raad treedt hier op als annulatierechter waarbij hij *in casu* enkel nagaat of de beslissing houdende de weigering van verblijf waarbij Bulgarije wordt aangeduid als verantwoordelijke lidstaat, niet behept is met een onwettigheid.

Tot slot wordt nogmaals gewezen, zoals hierboven reeds uiteengezet, op het feit dat verzoekster helemaal niet aantoonde dat zij gedwongen zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst. Wat verzoeksters betoog betreft dat de houding van de verwerende partij van onverschilligheid getuigt en genomen is met een gebrek aan absolute noodzaak om het recht op vrijheid van verzoekster te beperken in zoverre zij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster steeds om voorlopige maatregelen kan vragen aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Hof, is het de Raad niet duidelijk welke schending van de aangevoerde bepalingen verzoekster hiermee wenst aan te tonen.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU